

Andra söndagen i Fastan i nådens år 2022– Åke Malander(ELBK)

Intr. Psalm 35:19-28, Gt 2 Mos 33:12-23, Ep 1 Tess 4:1-8, Ev Matt 15:21-28, II Luk 7:36–50.

Herre låt ditt Ord göra oss till syndare, så att du, som är syndares Frälsare, får komma med ditt helande evangelium med syndernas förlåtelse, liv och salighet. Amen

Temat för den här söndagen är Den kämpande tron, och vi finner här i dagens texter två trösterika exempel på den kämpande tron, vad den är och vad den förmår. Vi har i evangeliet mött den kananeiska kvinnan och här i predikotexten möter vi nu synderskan i Simons hus. Även om deras yttre villkor är olika så har de dock båda en nöd som trycker dem och som varken de själva eller över huvudtaget någon människa kunde avhjälpa. Men vad gör de i sitt trångmål? De söker sig till Jesus, ja de dras till Jesus, för de har på ett eller annat sätt hört ett märkligt budskap om denne Jesus från Nasaret, om hans förunderliga ord och gärningar. Och detta budskap har hos dem upptänt en längtan, ja en tro och tillförsikt att han verkligen är *de hjälplösas hjälpare och syndares frälsare*. De kommer till honom i tron, i en tro som har fått kämpa sig fram, så att den med rätta kan kallas den kämpande tron. Förty vem Kristus är, att han är inte bara Frälsaren utan även *min Frälsare*, det kan bara förstås genom tron och kan bara tas emot genom tron. Detta är något som blir tydligt i dagens text, i de två mötena med Jesus där i Simons hus.

Det yttre händelseförloppet är enkelt. Simon, fariseen, hade bjudit hem Jesus till en måltid och han gick dit, och nu ligger de till bords när något oväntat sker. En kvinna med minst sagt tvivelaktigt rykte kommer in i huset och ställer sig gråtande vid Jesu fötter; det blir förstås en tryckt och pinsam stämning bland bordsgästerna. Det hela slutar med att Jesus förlåter kvinnan hennes synder, så att man med häpnad frågar sig: *Vem är den här mannen, som till och med förlåter synder?*

Ja vem är egentligen ”den här mannen” som idag är middagsgäst hos fariseen Simon? Här möter vi två helt olika tankar om den saken, fariseens och synderskans. De hade båda hört om mästaren Jesus från Nasaret och var angelägna att få träffa honom. Men vad hade de hört, eller snarare *hur* hade de hört? För Simon som var en ”rättfärdig” farise sa väl ryktet: Den där mannen (uttalat med ett föraktfullt tonfall) tar emot syndare och äter med dem. En anstöt för hederligt folk! För den arma kvinnan som bara hade syndadomen över sig sa nog ryktet: Den här mannen (uttalat med förundran i tonfallet) avvisar inte syndare utan tar emot dem och till och med äter med syndare. En stor tröst för förlorade syndare! Vadan denna totala skillnad? Den kan inte bero på Herren Jesus för hans predikan och undervisning och hans underbara gärningar talade ju lika till dem båda. Kan det månne ha att göra med dem själva och deras självinsikt eller brist på självinsikt?! Just det, vi står här inför en ofrånkomlig sanning.

För att lära känna Kristus måste vi lära känna oss själva

Det är nödvändigt att inse sanningen om oss själva, att komma till insikt om sin egen skuld inför Gud. Vi människor tar gärna anstöt av talet om vår egen totala ovärdighet, att den enda vägen till Gud utesluter alla våra förtjänster, att Bibeln inte lyfter fram åtminstone vår goda vilja, att människan ändå skulle ha något gott i sig och kunna något lite bidra till sin frälsning. Visst är det en besk medicin att svälja, men den är alldeles nödvändig. Vi kan inte hoppa över det första huvudstycket i katekesen, tio Guds bud.

Simon möter Jesus

I vår predikotext möter vi alltså Jesus på besök hos fariseén Simon. (Kanske var det i Nain.) Varför han hade bjudit in Jesus vet vi inte, det står det inget om. Vi vet att fariseerna ofta ville snärja Jesus och få något att anklaga honom för, men något sådant sägs det inget om här. Kanske var han trots allt lite fascinerad av denne Jesus. Vi får inte tänka för grovt om fariseerna. Simon var ingen ogudaktig sälle eller någon världsmänniska, nej Herrens lag var hans stora angelägenhet (tyvärr med en snedvriden uppfattning om lagen). Kanske hade han den insikten som ibland saknas även i kristna kretsar, nämligen att ingen ska dömas ohörd, så att han tänkte som Nikodemus, han som sa: ”Inte dömer väl vår lag någon utan att man först hör honom och tar reda på vad han har gjort”. Ett vet vi dock: han sökte inte Jesus för sina synders skull, det behövde han inte. Han menade sig inte vara syndfri, visst behövde han syndernas förlåtelse, men han behövde inte Jesus, han förstod inte behovet av den försoning som Mose ändå så tydligt vittnar om. Han var jude, han tillhörde förbundsfolket, han var omskuren på åttonde dagen, ja genom detta stod han automatiskt i ett rätt förhållande till Gud. Men han var säkert beredd att samtala länge med Jesus om Mose och profeterna. Likväl anar vi att han möter Jesus med otron som grundstämning, och när kvinnan dyker opp tycker han sig få bekräftelse på sin negativa inställning: ”Om den mannen vore en profet ...”

Ett möte med Jesus har alltid ett frö till välsignelse i sig, men det kan också bli till dom. För Simon blev det nog inte som han tänkt sig. Hade han förväntat sig att ”avslöja” Jesus, så står han istället där själv avslöjad, hade han tänkt sig att döma över Jesus, så står han nu själv under domen. Varför?

Därför att han inte hade lärt känna sig själv, att han i all sin fromhet intet annat var än en syndare – som behövde Jesus. Vål bjöd han in Jesus till sitt hem, men han bjöd inte in honom till sitt hjärta.

Synderskan möter Jesus

Det blev som synes även ett oväntat möte där i Simons hus. Mitt i måltidsgästernas samtal kommer ytterligare en gäst, en objuden gäst av ett helt annat slag. ”Nu fanns i staden en kvinna som var en synderska.” Utan att det direkt sägs så är det ju tämligen klart att det rör sig om en prostituerad kvinna, trots att sådant inte skulle förekomma i Israel. Men se, ingen lag har någonsin lyckats förhindra olagligheter. De som är bekanta med Vilhelm Mobergs utvandrarepos kan lätt föreställa sig stämningen om Ulrika i Västergöl, sockenhoran skulle dyka upp på ett kalas.

Här får vi göra en liten utvikning. Hon var en prostituerad och därmed föraktad i staden samtidigt som det alltid fanns män som gärna besökte henne. När vi kristna läser om henne faller väl även vi en dom över hennes syndaleverne. Men vänta lite! Detta är inte ett liv hon själv har valt och med lust och glädje fortsätter i som sitt jobb. Hon har på ett eller annat sätt lockats och dragits in i det hela och sedan utnyttjas hon cyniskt; även hon måste ha tak över huvudet och något att äta, så för sitt dagliga bröd måste hon fortsätta, försöker hon något annat blir hon avvisad, ingen vill ha med henne att göra. Och se mina vänner, det är likadant än idag, i Sverige och Norge (och övriga länder) år 2022. Ingen av dem som är indragna i vår tids sexhandel är där av fri vilja, glatt och villigt. Det är en kriminell marknad där dessa kvinnor hänsynslöst utnyttjas, inte bara av köparna utan framför allt av de män som tjänar pengar på deras elände. De är inte värda vårt förakt utan någon form av förståelse. Det är inte ”denna förfärliga kvinna” vi ser komma objuden till Simons hus, det är ”denna arma kvinna”, som här har kommit till alldeles rätt person. Så lämnar vi utvikningen och återgår till mötet.

Om vi nu inte vet vad som drev Simon så vet desto säkrare vad som drev henne. Det har Paulus gett ord åt: ”Jag arma människa! Vem ska frälsa mig från denna dödens kropp?” Gud vare tack, den mannen som nu är gäst hos Simon! Hon har inget som hon kan bjuda hem Jesus till, förutom då sitt elände, sitt syndaliv och sitt arma hjärta, men se, detta är just vad Jesus längtar efter att få komma till, att få hela en av synden söndertrasad själ. Simon tog emot honom i tvivel och otro. Synderskan tar emot honom i tro, i tro på att han både kan och vill frälsa även henne. Budskapet som hon hört om Jesus har i henne väckt en tro, vi kan kalla det en längtanstro men denna spåda trognista är ändå en tro, svag och bräcklig men den visar sig som den kämpande tron, som väl medveten om sin egen ovärdighet och det orimliga i att *hon* skulle komma till fariseens hus ändå har hans ord ringande i sina öron – han sa ju: ”Kom till mig ni alla som arbetar och är betungade.” Ja han sa faktiskt så! Och i tro på hans ord går hon, och hon kom rätt. Och som han hade lovat så blev den som kom till honom inte avvisad.

För synderskan blev mötet med Jesus till välsignelse. Hon sökte honom som sin frälsare, hon bjöd in honom till sitt hjärta. Istället för den dom som Simon och de övriga nog ville uttala över henne får hon av Herren Jesus höra: ”Dina synder är förlåtna. Din tro har frälst dig. Gå i frid.”

Vi möter Jesus

Simon och synderskan har haft sina möten, till dom och till välsignelse! Nu gäller det oss. När du möter Jesus, hur möter du honom? Möter du honom som Simon eller möter du honom som synderskan? Nja, inte är förstås du som den själv gode fariseen, du är väl en ödmjuk kristen. Så då är du istället att likna vid synderskan då? Nej, inte vill ändå du som en ärbar kristen jämföras med en hora och möta Jesus sida vid sida med henne. Men se och hör min vän: något tredje finns inte. Är vi för goda för att komma i sällskap med synderskan, ja då kommer vi istället som fariseen. Det är sant att tron och syndaförlåtelsen väcker kärlek och helgelse. Hon som fått så mycket förlåtet visade också stor kärlek. Vi ska be om mer helgelse och kraft att alltmer lägga bort vår gamla människas gärningar. Men det behöver ändå ständigt påminnas om att hur långt, Gud vare tack, du än kommer på helgelsens väg, så är det likväl aldrig någon merit; helgelsedräkten är och förblir alltid fläckig och solkig. Nej den väg som har en vit och fläckfri klädnad är just synderskans väg. Det är den väg som heter syndernas förlåtelse. Det är den väg som Jesus har öppnat för oss alla, och som Axel B. Svensson säger i en sång: ”Det gäller ock för dem som råkat falla, För dem dog också Jesus, Frälsaren.” Har du fallit och kanske i svår synd gör då inte som Petrus när han sa: ”Gå bort ifrån mig Herre jag är en syndig människa”. Nej säg istället: Kom till mig Herre för jag är en syndare och du är ju syndares Frälsare.

Till sist: *Vem är den här mannen, som till och med förlåter synder*, frågade bordsgästerna. Den frågan visade kvinnan att hon visste svaret på. Och vi, du och jag, får på grundval av Ordets löften tro detsamma som hon: Att han är även vår Frälsare som förlåter även oss alla våra synder. Då får också vi höra de orden: *Din tro har frälst dig. Gå i frid! Amen.*

Jesu, din förtjänst låt vara Hela min teologi! Låt din Ande mer förklara, Att du själv har köpt mig fri!